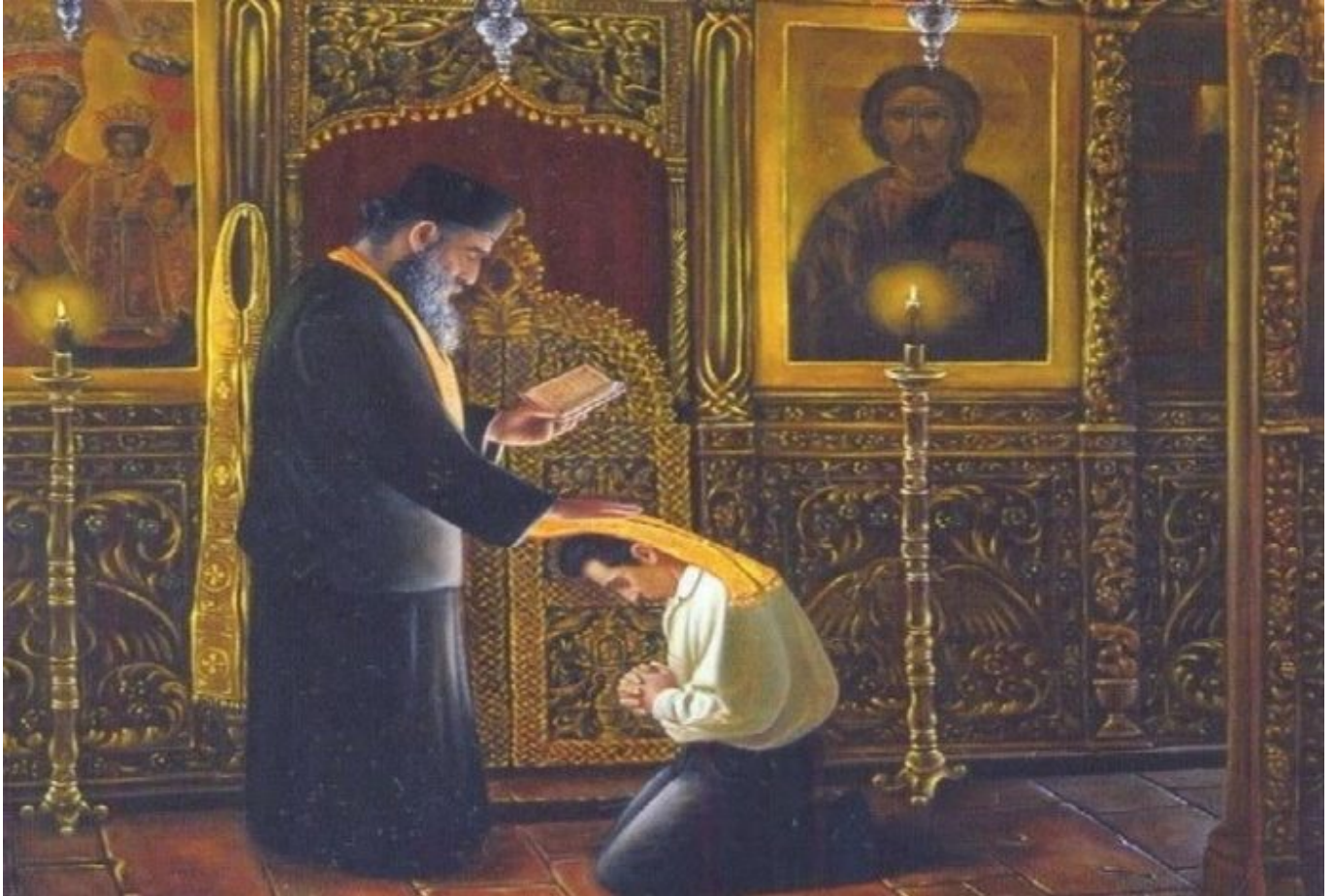
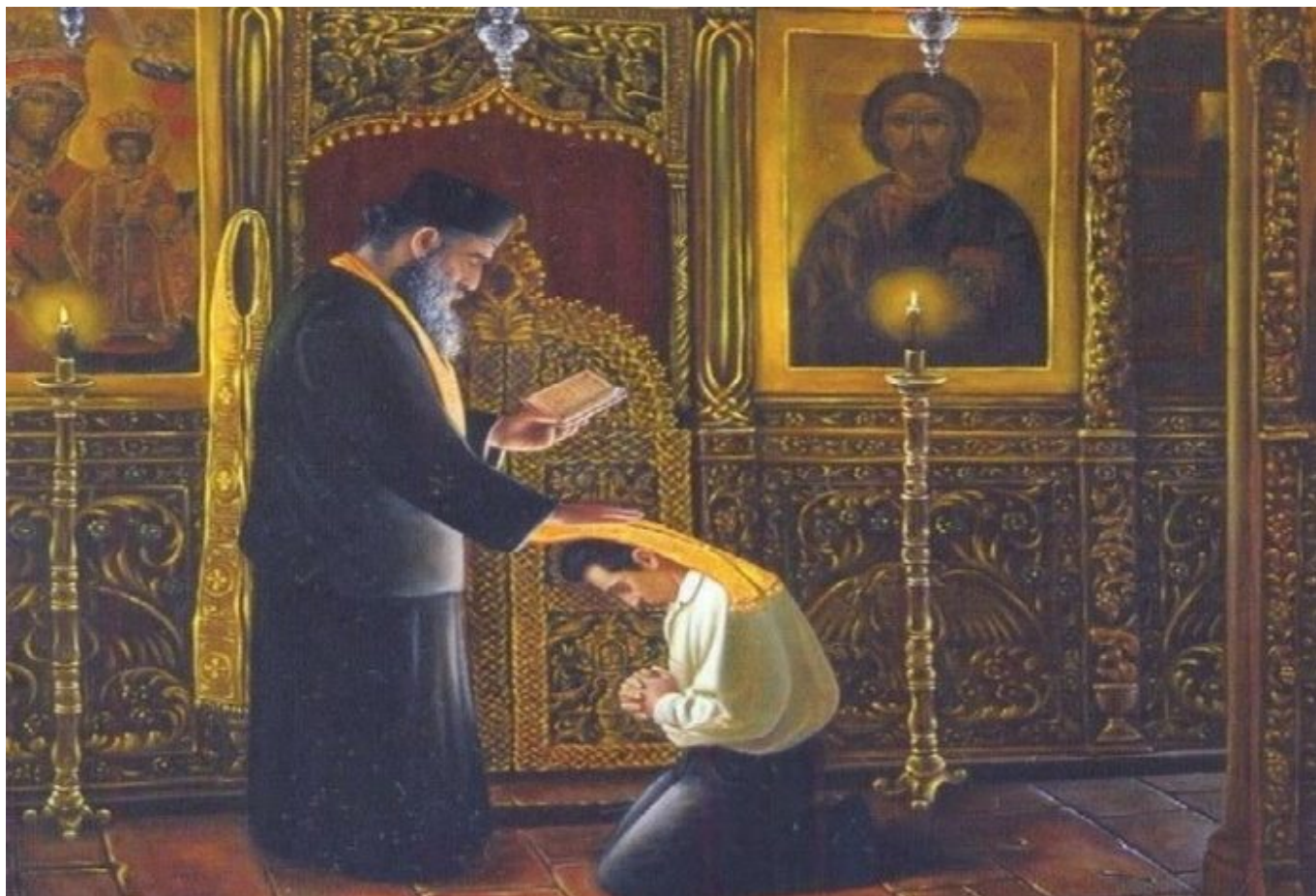


Ἡ Ἐξομολόγησις (Βαραμπιῶφ Βλαδίμηρος Πρωτοπρεσβύτερος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)



Ἄργα μία νύχτα ὁ Σαζίκωφ πῆγε νὰ βρεῖ τὸν π. Ἄρσένιο. Ἦταν φανερὰ ταραγμένος. Καθόταν, σηκωνόταν, στριφογύριζε, μιλοῦσε μιὰ γιὰ τὸ ἓνα καὶ μιὰ γιὰ τὸ ἄλλο θέμα.



- Πάτερ Ἀρσένιε, εἶπε μετὰ ἀπὸ ὥρα. Θέλω νὰ ἐξομολογηθῶ! Δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἔρθῃ τὸ τέλος, καὶ μὲ βαραίνουν ἁμαρτίες πολλές, πάρα πολλές...

Ἀπέμεναν δύο ὥρες ὡς τὸ ἐγερτήριο. Ἀποσύρθηκαν σὲ μιὰ γωνιά. Ὁ Σεραφεῖμ γονάτισε. Ὁ π. Ἀρσένιος ἔβαλε τὸ χέρι στὸ κεφάλι του καὶ βυθίστηκε στὴν προσευχή.

Πέρασαν μερικὰ λεπτά. Ὁ Σεραφεῖμ ἦταν λουσμένος στὸν ἰδρώτα. Ἀγωνιοῦσε, ζαλιζόταν, χανόταν... Μιλοῦσε κοφτά, μπερδεμένα, μὲ μεγάλη δυσκολία.

Ὁ π. Ἀρσένιος σῶπαινε. Δὲν τὸν ρωτοῦσε, δὲν τὸν βοηθοῦσε, δὲν τὸν παρηγοροῦσε. Μόνο ἄκουγε καὶ προσευχόταν.

Μέσα στὸ στρατόπεδο εἶχε ἐξομολογήσει ἀρκετούς, πολὺ σπάνια ὅμως γερασμένους βετεράνους ἐγκληματίες. Αὐτοὶ εἶχαν χάσει ὅλα τους τὰ αἰσθήματα. Ἡ συνείδηση, ἡ ἀγάπη, ἡ δικαιοσύνη, ἡ πίστη, ἡ ἀνθρωπιὰ εἶχαν νεκρωθεῖ· εἶχαν πνιγεῖ μέσα στὸ αἷμα, τὴ σκληρότητα, τὴ διαφθορά. Τὸ παρελθόν, τοὺς τρόμαζε τὸ παρόν, τοὺς ἀπέλπιζε καὶ μέλλον δὲν ὑπῆρχε. [...]

Ὁ Σεραφεῖμ βασανιζόταν ἀπὸ τὶς τύψεις. Ἦθελε νὰ βάλῃ ἓνα τέρμα σ' αὐτὸν τὸν τρόπο ζωῆς. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ βρεῖ διέξοδο ἀπὸ τὸν ὑπόκοσμο πρὸς τὸν κόσμο,

δὲν μποροῦσε νὰ ξεγλιστρήσει ἀπὸ τὸ σιδερένιο δίκτυ τῶν συντρόφων καὶ συνενόχων, ποὺ ἦταν πάντα ἔτοιμοι νὰ τιμωρήσουν σκληρὰ κάθε «δειλό», κάθε «προδότη». Καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε...

Ἡ ἴδια πάντα ἱστορία, ἱστορία ποὺ γνώριζε καλὰ ὁ π. Ἀρσένιος, ἡ ἱστορία τῶν ἐγκληματιῶν ποὺ γερνοῦσαν μέσα στὴν παρανομία – καὶ τί νὰ ἔκαναν;

Ὁ Σαζίκωφ ἔλεγε, ἔλεγε πολλά, μὰ δὲν ἔκανε ἐξομολόγηση. Εἶχε προετοιμαστεῖ καλά. Ἔστυψε τὸ μυαλό του· θυμήθηκε ἀκόμα καὶ τὰ πιὸ μακρινά, καὶ τὰ πιὸ ἀσήμαντα περιστατικὰ τῆς ζωῆς του· κατέστρωσε ἕνα σχέδιο. Καὶ τώρα, ποὺ ἦρθε ἡ ὥρα νὰ ἐξομολογηθεῖ, τὰ ἔχασε. Πάγωσε. Μπερδεύτηκε. Μιλοῦσε, ἀλλὰ τὰ λόγια του ἦταν ἀνακατωμένα, ὁ νοῦς τοῦ θολωμένος καί, πάνω ἀπ' ὅλα, ἡ ψυχὴ του κρύα. Ἀκόμα κι ὅταν κατόρθωσε μὲ πολὺ κόπο νὰ βρεῖ τὴν αὐτοκυριαρχία του καὶ νὰ βάλει σὲ μιὰ τάξη τὶς σκέψεις του, δὲν ἔκανε παρὰ μιὰ ξερὴ ἀφήγηση γεγονότων χωρὶς μεταμέλεια, χωρὶς συντριβή, χωρὶς καμιὰ ψυχικὴ συμμετοχή.

Ὁ π. Ἀρσένιος τὸ ἔβλεπε καὶ τὸ κατανοοῦσε. Τὸ παρελθὸν τοῦ Σαζίκωφ πάλευε μὲ τὸ παρόν του. Καὶ ἀπὸ τὴν πάλη αὐτὴ θ' ἄνοιγε ὁ δρόμος γιὰ τὸ μέλλον του.

Ἐγινε μιὰ μικρὴ παύση. Ὁ Σεραφεῖμ ἔκλαιγε. Μὰ ἡ ψυχὴ του ἦταν πάντα τὸ ἴδιο παγερὴ. Ὁ π. Ἀρσένιος κατάλαβε ὅτι χρειαζόταν βοήθεια. Ἦταν ἡ κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ ἐπέμβει.

– Γιὰ θυμήσου, τοῦ εἶπε, πόσο σὲ παρακαλοῦσε μέσα στὸ δάσος ἐκείνη ἡ γυναίκα, πόσο ἰκέτευε νὰ τὴ λυπηθεῖς... Μὰ ἐσὺ δὲν τὴ λυπήθηκες! Καὶ ἀργότερα ἔνιωθες ντροπὴ καὶ ἀηδία γιὰ τὸν ἑαυτό σου...

Ὁ Σαζίκωφ κεραυνοβολήθηκε. Μέσα σὲ μιὰ στιγμή καταλαβε: Ὁ π. Ἀρσένιος τὰ ξέρει ὅλα! Ὁ π. Ἀρσένιος τὰ βλέπει ὅλα! Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν λόγος νὰ ψάχνει γιὰ λέξεις. Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ φοβᾶται ἢ νὰ ντρέπεται. Θ' ἄνοιγε ἀπλὰ τὴν ψυχὴ του, ποὺ ἦταν κιόλας φλογισμένη. Καὶ θ' ἄφηνε τὰ πάντα στὰ χέρια τοῦ ἐξομολόγου καὶ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἐξομολόγηση εἶχε τελειώσει. Ὁ Σεραφεῖμ ἦταν ἀκόμα γονατιστός, μὲ τὸ προσωπο λουσμένο στὰ δάκρυα. Τὰ εἶχε πεῖ ὅλα. Εἶχε μετανοήσει γιὰ ὅλα. Καὶ τώρα περίμενε. Περίμενε τὴν ἄφεση ἢ τὴν καταδίκη.

Ὁ π. Ἀρσένιος ἔσκυψε χαμηλά. Στὸ νοῦ του εἶχε μόνο λόγια προσευχῆς. Λόγια γιὰ τὸν Σεραφεῖμ δὲν ἔβρισκε. Μπροστὰ του ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἐξομολογήθηκε μὲ εἰλικρίνεια, μὲ ἐπίγνωση τῆς ἀμαρτωλότητάς του, μὲ ψυχικὴ ὀδύνη· μὰ ἦταν συνάμα κι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ εἶχε διαπράξει ἀνατριχιαστικὰ κακουργήματα, ποὺ εἶχε σκορπίσει τὸ θάνατο, τὸν πόνο, τὴ συμφορά.

Ὁ ἱερέας Ἀρσένιος, ποὺ συγχωρεῖ καὶ λύνει τὰ ἀμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, παλεύει τώρα μὲ τὸν ἄνθρωπο Ἀρσένιο, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ παραβλέψει καὶ νὰ συγχωρήσει μέσα σὲ μιὰ στιγμή τόσα φρικτὰ ἐγκλήματα.

«Κύριε καὶ Θεέ μου, δῶσε μου φωτισμὸ γιὰ νὰ κατανοήσω καὶ δύναμη γιὰ νὰ ἐκτελέσω τὸ θέλημά Σου! Νὰ δείξω στὸν Σεραφεῖμ τὸ δρόμο Σου! Νὰ τὸν βοηθήσω νὰ συνέλθει, ν' ἀναγεννηθεῖ! Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησέ μας καὶ τοὺς δύο, ἐλέησέ μας τοὺς ἀμαρτωλούς!»

Μιὰ μυστικὴ φωνὴ μίλησε μέσα του, μιὰ φωνὴ ποὺ τὸν πληροφόρησε ὅτι δὲν χρειαζόταν νὰ πεῖ τίποτα, δὲν χρειαζόταν κἄν νὰ βάλει στὴ ζυγαριὰ τῆς στενόκαρδης ἀνθρώπινης δικαιοσύνης τὶς ἀμαρτίες ἑνὸς βαθιὰ μετανοημένου ἀνθρώπου, ποὺ εἶχε βρεῖ τὸν Κύριο.

Σηκώθηκε, ἔσφιξε στὸ στῆθος του τὸ κεφάλι τοῦ Σεραφεῖμ καὶ εἶπε:

- Μὲ τὴ δύναμη καὶ ἐξουσία ποὺ μοῦ δόθηκε ἀπὸ τὸ Θεό, ἐγώ, ὁ ἀνάξιος ἱερεὺς Ἀρσένιος, συγχωρῶ καὶ λύνω τὰ ἀμαρτήματά σου. Ἀπὸ δῶ καὶ ἔμπρὸς νὰ κάνεις τὸ καλὸ στοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὁ Κύριος θὰ σὲ ἐλεήσει. Πήγαινε καὶ ζῆσε πιὰ εἰρηνικά. Ὁ Θεὸς θὰ σοῦ δείξει τὸ δρόμο. Ὅσο γιὰ μένα, θὰ εἶμαι παντοτινὰ κοντά σου, Σεραφεῖμ!

Πηγή: agiazoni.gr